

Валери Иванов

Душегубие

След полунощ е.
Моят час.
Вживявам ли се в роля на поет
или съм истинският – аз?

Безсъницата – моя вярна жрица –
отново топла длан протяга.
И тихо ме превръща в рицар.
И влюбена, доспехите ми стяга.

Обзет от тайнствена тревожност,
напрегнат делнично и изнурен,
от чара ѝ погълнат до безбожност,
подире ѝ пак тръгвам осенен.

Щастлив съм, че обсебен от магия,
покоя си поделям с нея.
Обичам я, защо да крия?
На полосата с утрото живея.

Далеч от снобската гълчава,
от скотското еснафско общество,
сърцето ми да бие продължава,
душата ми празнува опело.

А в слепоочието камбана бие...
И спусъкът на нервите прищраква.
Дълбоко в мен детето вие.
Луната хрипе и оплаква.

Готов съм и зората да разстрелям,
поиска ли го приказната фея.
Не скърцам зъби, а споделям...
И сякаш умопомрачен се смее.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11082>]